¿No sents cor meu...?

Per GloriaA el dc., 15/07/2026 - 00:00

¿No sents cor meu, la soledat de les estrelles
dins l'ordenació que ha constel·lat el cel?
En la nit de la terra, de fosca més rebel,
les ànimes estan ordenades com elles

amb el silenci, entorn, d'una altra immensitat;
i tota vida és camí de soledat.

És així, vida meva humil com una espurna,
que en ànimes germanes de constel·lació
fulgeix, lluny, en la fosca, el teu mateix dolor.
Però, tal com enlaire, en la volta nocturna,

cap astre no pot mai, brillant enfervorit,
tornar menys tenebrosa ni menys freda la nit,

cada ànima és aquí perdudament llunyana
com una estrella tremolant de soledat
en la nit sense espai, ni edat
que engoleix la lluor de tota vida humana.

Màrius Torres